7708

REJESTR DOTYCZY:

GŁUCHOWSKI Janusz-Julian
ps.leg, "Janusz"

s/c Mariana i Marii

z d. Ziółkowskiej

* 6 sierpnia 1888 w maj. Bukowa z.piotrkowskiej

kraj: POLSKA

+ 11 czerwca 1964 w Londynie

kraj: U.K.

pochowany: Brompton Cemetery

nr grobu:

Nr rejestracyjny
82 / 64

Nota zamieszczona:
w tomie I
czesci ~~pierwsza~~

Indeks
VIRTUTI MILITARI/1920/

Copyright: 1970
B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.	znak rozpoznawczy
* J.Musiałek " Rok 1914 s. 4o,78	240-A / 4o i 78/
* W 50-lecie powstania WSW w Wie,	289
* M.Sokolnicki "Dziennik Ankarski s. 271	271
* M.Sokolnicki Rok Czternasty s. 270	270
* Zarys historii 1 p.leg. s. 53	245/53/ 1 p.p.leg. 53/
Uwagi * A.Piłsudska "Wspomnienia	273
* K.Sosnkowski "Materiały Historyczne	260
* Bieliniak nr 3-4,s4-5 K.Głuchowski "Pierwszy chrzest kawaleryjski" i nr 14 s.11-2o	04/ nr 3-4.4-5; nr 14.11-20/
* L.Mitkiewicz "Kawaleria Samodzielna	235
* Kukiel " Generał Sikorski"	250
* Who s Who of the Allied Gov. ed.1944	153/ed.1944/
* Do pierwszej krwi	212-A.
+ Kopanski "Moja służba w wojsku polskim"	241
* Zajac "Dwie wojny"	251
* Ostatnia kampania konna	239
* Fr.Arciszewski " Patrząc krytycznie"	259
* Mitkiewicz "Wspomnienia kowienskie"	253

Nota:

Przypisy:

~~545 760~~ -
782

odzn.bryt. C.B. /1945/, fr. L.H. kaw. nr 28513 /1923/, oraz
L.H. 3 kl. gw. Rum. 2 kl., Kor. Rum. 2 kl. , Łot. Latspl 3 kl.,

Źródła i bibliografia:	znak rozpoznawczy
* S.Łoza "Czy wiesz kto to jest" -W-wa 1938 - nota biograficzna	1o5/s.2o9/
Encyklopedia Wojskowa t.III.89 - nota biograficzna	1o7/III.89/
* Rocz.Ofic.32.12.797, gen.bryg. 1.1.27, /* 6.8.1888, V.M.5,PR 3 i 4,KN,KW3, Kmdt. C.W.Stud.Wojsk.	12o/32/
* SKO - karta ewidencyjna	4o1
* Dz.Pol. 15.6.64 - wzmianka o smierci	18/15.VI.64/
* Tydz.Pol. -13.6.68 - wzmianka o smierci	47/13.VI.64/
* Dziennik Polski - nekrologi: 16.6.68 - żona 16.6.64 - Inst.Józefa Piłsudskiego 17.6.64 - Ułani lubelscy 17.6.64 - Rodzina w Kraju i za granicą 17.6.64 - Koło Generałów i pułkownikow 18.6.64 - Koło 1 p. uł. Beliny 18.6.64 - Zrzeszenie Kół pułkowych kawalerii 18.6.64 - Koło 14 p.uł.Jazłowieckich 19.6.64 - Koło 1 dyw.piech. legionow 23.6.64 - wspomnienie pióra Witolda Czerwinskiego	18/16,17,18,19 i 23.VI.64/
* Ułani Lubelscy Księga Dziejów 7 pułku ułanów lubelskich im.gen.Kazimierza Sosnkowskiego Londyn 1969 s. 6o5 - nota biograficzna	236/sm6o5/

SEKRETARIAT
KÓŁ ODDZIAŁOWYCH
"GEN i PŁK"

KAD

GEN.

CZŁONKOWSKA KARTA EWIDENCYJNA

1) NAZWISKO i IMIĘ :	2) STOPIEŃ WOJSKOWY i STARSZ. lub DATA AWANSU:	3) DATA URODZENIA:	4) RODZAJ BRONI (SŁUŻBY):
Głuchowski Janusz Julian	gen. dyw.	6.8.1888	(Kawalerzysta)

5) OSTATNIE FUNKCJE w P.S.Z. w OKRESIE 1939-1946 ROKU (wymienić 3 ostatnie funkcje i podać oddział w którym były pełnione) :

a. Dowódca gen. do zleceń przy Min. Wojsk. (gen. Sikorski)
b. Szef Brygady Strzelców w Szkocji
c. Szef misji wojsk. przy Gen. W. Brytanii

6) SPECJALNOŚCI WOJSKOWE:

7) OSTATNI STAN ZDROWOTNY:
a) obecny według oceny własnej A. dobry
b) ostatnio posiadana kategoria zdrowia w wojsku A.

8) STAN RODZINNY:
a) samotny (tak - nie) —
b) żonaty żonaty
c) ilość dzieci w wieku szkolnym do lat 18-tu —
d) ilość dzieci w wieku powyżej 18 lat —
c) miejsce (kraj) zamieszkania rodziny w Londynie

9) ZAWÓD CYWILNY:	10) NABYTA SPECJALNOŚĆ i WYSZKOLENIE PO WOJNIE:	11) OBECNY RODZAJ ZATRUDNIENIA:
		bezrobotny

12) CZY NALEŻY DO INNEJ ORGANIZACJI O CHARAKTERZE KOMBATANCKIM ALBO SPOŁECZNYM POZA KOŁEM ODDZIAŁOWYM - (wymienić nazwę tej organizacji):

7 p. Uł. i 1 Kato b. 14 p. Uł. Leg.)

13) DOKŁADNY ADRES POCZTOWY:

108, ETON HALL
Eton College Rd.
London N. W. 3

14) UWAGI:

złożyli: prezes

23 czerwca 1964 r.

Śp. generał Janusz Głuchowski

Zmarły 11 czerwca generał dywizji Janusz Głuchowski należał do pokolenia, które odchodzi w przeszłość w blasku legendy rycerskiej.

Urodzony w 1888 r. w Bukowej, w Ziemi Piotrkowskiej, wychowany w atmosferze ofiarnego patriotyzmu, już w latach szkolnych wchodzi do tajnej organizacji „Promienistych". W 1905 r. wstępuje do szeregów Organizacji Bojowej PPS. Zmuszony do opuszczenia granic Kongresówki, wyjeżdża na wyższe studia na politechnikę w Liège, gdzie w 1909 r. zakłada oddział Związku Walki Czynnej. Szybko wybija się w pracy niepodległościowej, prowadzonej w środowisku najgorętszej młodzieży: zostaje zastępca Komendanta Związku Strzeleckiego na okręg Belgia. W 1912 r. kończy oficerską szkołę Związku Strzeleckiego w Stróży pod Krakowem; uzyskuje stopień oficera Związku i bardzo zaszczytną odznakę tzw. „Parasol".

Wybuch pierwszej wojny światowej otwiera piękny rozdział w dziejach jego życia. 2 sierpnia 1914 r. na rozkaz Komendanta J. Piłsudskiego — jako jeden ze sławnej „siódemki" Beliny — wyrusza na patrol kawaleryjski poza ówczesną granicę rozbiorów. Idzie w przedniej straży żołnierzy, którym przypadł „zaszczyt bezmierny" walki orężnej o Polskę. Kiedy z tego patrolu wyrośnie 1 Pułk Ułanów Beliny, młody oficer zdobywa w boju pierwsze awanse. Zostaje dowódca szwadronu. Po odejściu Beliny w związku z kryzysem przysięgowym obejmuje dowództwo pułku. Wywieziony przez Niemców do obozu w Beniaminowie, zostaje przez nich aresztowany i osadzony w więzieniu w Werl.

W 1918 r. wraca do Polski, gdzie czeka go wielka i trudna praca. W pierwszych dniach niepodległości tworzy 7 Pułk Ułanów Lubelskich, który później tak zaszczytnie odznaczył się w walkach z najazdem bolszewickim. Na stanowisku dowódcy pułku rozwija swe talenty. Jest urodzonym kawalerzystą. Ma polot i fantazję, wspaniałą odwagę osobistą i szybką decyzję, spokój i rozwagę w obliczu niebezpieczeństwa. Posiada niezwykły dar jednania sobie ludzi. Kochają go oficerowie i żołnierze. Idą za nim w dobrych i złych chwilach. Jest sercem i mózgiem Pułku, który zdobywa sobie dobrą sławę żołnierską i czarno-błękitną wstęgę orderu Virtuti Militari na sztandarze.

Niestrudzony w pracy, którą ożywia swym zapałem, idzie w górę po szczeblach hierarchii wojskowej. Wybuch wojny 1939 r. zastaje go na stanowisku I wiceministra spraw wojskowych.

Piękny, mocny charakter krzepnie i twardnieje pod naporem przeciwności. Siła jego determinacji objawia się w najcięższych chwilach, jakie danym nam było przeżyć na obcej ziemi. Jego postawa była — jakże wymownym — potwierdzeniem wielkiej prawdy, wyrażonej przed dwustu laty przez głębokiego myśliciela i wychowawcę Narodu:

„Aleć i grzech jest wielki i nigdy nie godzi się desperować o Rzeczypospolitej".

Stary żołnierz nie poddaje się zwątpieniu. Jest niestrudzenie czynny na różnych polach pracy społecznej. Z jednomyślnego wyboru piastuje godności prezesa Koła Generałów, prezesa Instytutu Józefa Piłsudskiego, przewodniczącego Związku Kół Pułkowych Kawalerii i prezesa Koła 7 Pułku Ułanów Lubelskich im. Gen. Sosnkowskiego. Jego żołnierze widzieli w nim żywy symbol tradycji bojowych pułku, uosobienie najwyższych cnót żołnierskich. Szef pułku — na wieść o śmierci generała Głuchowskiego — nazwał go, jakże słusznie, „rycerzem bez skazy".

Miał piękne, bogate życie. Odchodzi, żegnany głębokim żalem swych dawnych żołnierzy, wiernych przyjaciół i towarzyszów walki o Polskę.

Witold Czerwiński

16/6

Ś.† P.

JANUSZ GŁUCHOWSKI

generał dywizji

Żołnierz Józefa Piłsudskiego

Kawaler orderu Krzyża Wojennego Virtuti Militari

zmarł nagle dnia 11 czerwca 1964.

ŻONA

9151

16/6

Ś.† P.

JANUSZ GŁUCHOWSKI

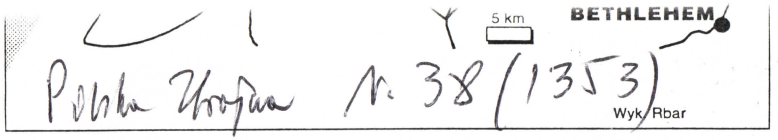
generał dywizji

Członek organizacji bojowej P.P.S., oficer Związku Strzeleckiego, żołnierz Józefa Piłsudskiego, wybitnie zasłużony oficer Wojska Polskiego, członek założyciel Instytutu Józefa Piłsudskiego w Londynie, długoletni członek rady i zarządu Instytutu, od 1963 r. jego prezes, po ostatni dzień swego życia oddany żmudnej pracy dla jego dobra — zmarł dnia 11 czerwca 1964. Nabożeństwo żałobne zostanie odprawione w piątek dn. 19 czerwca o godz. 11 w kościele św. Andrzeja Boboli, po czym nastąpi pogrzeb o godz. 12 na cmentarzu Brompton.

Instytut Józefa Piłsudskiego w Londynie

9153

schronow podziemnych, którą się stale rozbudowuje. Tutaj przez wiele lat znajdowały się ruchome wyrzutnie pocisków „Jerycho-1" (zasięg do 500 km). Obecnie są tu bomby jądrowe, które mogą być przenoszone przez samoloty F-4 i F-15, stacjonujące na

Większość miejscowości, w których znajdują się nuklearne urządzenia. Nazwy wg transkrypcji włoskiej.

22.2.1996

jeszcze bardziej pogarsza ich sytuację życiową.

Każda pomoc jest dla nich bezcenna. O swoich kolegach z Ukrainy pamiętali kieleccy kombatanci. Z inicjatywą Zarządu Wojewódzkiego Zwiazku Kombatantów RPiBWP, a przede wszystkim jego prezesa p. Tadeusza Zawi-

tantów z Kielecczyzny do Lwowa, Stanisławowa i Winnicy. W czasie spotkań dary zostaną przekazane potrzebującym.

A może za przykładem Kielc pójdą kombatanci z innych województw.

Kaz

2.9

Nie można o nim zapomnieć

Od Organizacji Bojowej PPS do fotela ministerialnego

Nomen omen głucho dziś o gen. Januszu Głuchowskim. A był to człowiek wielkiej miary, doceniany nawet przez swoich antagonistów z obozu gen. Władysława Sikorskiego. Odegrał tak wybitną rolę w walce o niepodległość i w rozbudowie Wojska Polskiego, że godzien jest przypomnienia młodszym pokoleniom.

Podczas chrztu w sierpniu 1888 r. na poduszce powijaka miał przypięty Krzyż Virtuti Militari pradziadka **Norberta Głuchowskiego**, oficera 4 pp w powstaniu listopadowym 1830 r. I tak się dziwnie złożyło, że zarówno data urodzin (6 sierpnia 1888 r.), jak i Krzyż Virtuti Militari miały mu się w życiu powtórzyć: 6 sierpnia 1914 r. wyruszył ze strzelcami **Józefa Piłsudskiego** na wojnę, z której wyniósł Virtuti Militari.

Urodził się w majątku Bukowa (pow. piotrkowski) w ziemiańskiej rodzinie o patriotycznych tradycjach, jako syn **Mariana i Marii** z domu **Ziółkowskiej**. O pradziadku już była mowa. Dwaj dziadkowie zaś uczestniczyli w powstaniu styczniowym 1863 r., przy czym jeden z nich poległ.

Kiedy Janusz miał 9 lat, ojciec sprzedał majątek i wraz z rodziną przeniósł się do Rakowa pod Częstochową, gdzie pracował jako kierownik kopalni rudy, a następnie wicedyrektor huty Hantkego w Częstochowie. Jednocześnie działał w ruchu rewolucyjno-niepodległościowym jako członek PPS.

Zarażony bakcylem radykalizmu

To od ojca młody Głuchowski zaraził się bakcylem radykalizmu. Już jako 16-letni chłopiec należał do tajnego związku młodzieży „Promienistych", utrzymując żywy kontakt z ruchem socjalistycznym. W 1904 r. wraz z takimi kolegami jak **Gustaw Dreszer**, **Stanisław Burhardt** i **Marian Januszajtis** (późniejszymi generałami) organizował strajk szkolny w Częstochowie, za co został wydalony z gimnazjum rządowego. Podjął naukę w prywatnym gimnazjum Kuropatwińskiego.

W roku 1905, mając 17 lat, wstąpił do Organizacji Bojowej PPS pod ps. „Janusz". Należał do brawurowej piątki znanego działacza socjalistycznego **Jana Kwapińskiego**. Niejednokrotnie brał udział w akcjach z bronią w ręku, m.in. w wyprawie do urzędu gminnego w celu zdobycia cennych blankietów, na których wystawiano zezwolenia na przejścia granicy zaboru rosyjskiego. Został wtedy postrzelony w kolano, ale szybko wyleczony w chłopskiej chacie odwiecznie stosowaną tam terapią – pajęczyną.

Na poddaszu swego domu w Rakowie w prymitywnych warunkach urządził ręczną drukarenkę, na której mozolnie kopiował „Robotnika".

Zagrożony aresztowaniem, w 1908 r. wyjechał na Ukrainę do Jekaterynosławia, gdzie eksternistycznie zdał maturę. W dalszym ciągu mając palący się grunt pod nogami, na początku 1909 r. wyjechał do Belgii. Tam rozpoczął studia na politechnice w Liège (Leodium), nie zaprzestając działalności niepodległościowej.

Zaraz po przyjeździe założył w Liège sekcję PPS, a następnie – wraz z **Tadeuszem Piskorem**, późniejszym generałem – koło Związku Walki Czynnej, przekształcone później w belgijską kompanię Związku Strzeleckiego. Był komendantem tej kompanii i wykładowcą na niższym kursie oficerskim. Cały czas utrzymywał kontakt z działającym w Galicji **Józefem Piłsudskim.**

W 1913 r. opuścił Belgię i zamieszkał w Krakowie. Ukończył szkołę instruktorów strzeleckich w Stróży oraz wyższy kurs oficerski Związku Strzeleckiego, uzyskując odznakę „Parasol". W lipcu 1914 r. – tuż przed wybuchem wojny światowej – pełnił funkcję instruktora i komendanta plutonu w letniej szkole związku w Oleandrach.

Ułan I Brygady i peowiak

W nocy z 2 na 3 sierpnia 1914 r. w składzie pierwszego patrolu **Władysława Beliny-Prażmowskiego** (tzw. siódemki Beliny) przekroczył granicę austriacko-rosyjską w celach rozpoznawczych, a 6 sierpnia w konnej straży Beliny poprzedzał marsz Pierwszej Kompanii Kadrowej na Jędrzejów i Kielce.

Szlak bojowy I Brygady legionów przebył w 1 Pułku Ułanów, który powstał z rozwiniętego oddziału Beliny. Początkowo dowodził plutonem, a potem szwadronem i dywizjonem. Epopeję legionową zakończył w stopniu rotmistrza (awans z listopada 1916 r.) na stanowisku zastępcy dowódcy pułku. Od grudnia 1916 r. do kwietnia 1917 r. był komendantem szkoły oficerskiej w Ostrołęce-Wojciechowicach, gdzie stacjonował 1 Pułk Ułanów. Potem dowodził dywizjonem tego pułku i ostatnio pułkiem.

Po odmowie przysięgi na wierność Niemcom i Austro-Węgrom w lipcu 1917 r. zostaje internowany w Beniaminowie. Za organizowanie akcji oporu w tym obozie okupanci wywożą go w głąb Niemiec do obozu karnego w Rastadt, a następnie do twierdzy Werl. Do Warszawy wraca dopiero w październiku 1918 r., gdy kajzerowskie Niemcy chylą się ku upadkowi.

Z miejsca zgłasza się do Naczelnej Komendy POW. Oddelegowany do pracy na terenie rozsypującej się już okupacji austriackiej, w pierwszych dniach listopada organizuje w Lublinie 3 Pułk Ułanów, (późniejszy 7 Pułk Ułanów Lubelskich) – zalążek kawalerii Polski Odrodzonej. Świeżo mianowany gen. **Edward Rydz-Śmigły** awansuje go na majora.

Na wysokich stanowiskach w WP

W końcu listopada 1918 r. na czele tego pułku wyrusza na front galicyjski, gdzie walczy z Ukraińcami pod Rawą Ruską i Hrebennem. W marcu 1919 r. przerzucony zostaje na front litewsko-białoruski, gdzie w ciągłych walkach z bolszewikami osiąga linię Berezyny. Od stycznia do kwietnia 1920 r. prowadzi działania bojowe na Łotwie.

W maju 1920 r. – zweryfikowany w stopniu pułkownika – dowodzi grupą jazdy, a w lipcu obejmuje dowództwo I Brygady Jazdy na froncie wołyńskim. Stacza bitwy pod Równem i Tyszynem, po czym broni linii Styru i Bugu. W składzie 2 Armii bierze udział w bitwie warszawskiej. W pościgu za nieprzyjacielem toczy boje w Małopolsce Wschodniej i na Wołyniu, kończąc je zwycięską bitwą pod Zasławiem 23 września 1920 r.

Po wojnie do 1924 r. nadal dowodzi I Brygadą Jazdy. Od września 1924 r. do października 1925 r. studiuje na kursie wyższych dowódców, by potem objąć dowództwo 4 DK we Lwowie. Z dniem 1 stycznia 1927 r. uzyskuje nominację na generała brygady.

W czerwcu 1930 r. odchodzi ze służby liniowej na stanowisko komendanta Centrum Wyższych Studiów Wojskowych. Od marca 1933 r. do października 1935 r. jest dowódcą OK X Przemyśl. W tym czasie (sierpień 1934 r.) desygnowano go na stanowisko wojewody białostockiego, ale nie przyjmuje tej nominacji, wyjednując u marszałka **Piłsudskiego** pozostanie w wojsku.

W październiku 1935 r. zostaje powołany na prestiżowe stanowisko I wiceministra spraw wojskowych, które sprawuje do września 1939 r. Wraz z całym rządem 18 września przekracza granicę Rumunii.

Po trzymiesięcznym pobycie w obozie dla internowanych, w grudniu 1939 r. ucieka do Francji, gdzie od stycznia 1940 r. pełni funkcję generała do zleceń przy Naczelnym Wodzu gen. **Sikorskim**. W rezultacie klęski Francji w czerwcu 1940 r. ewakuuje się na Wyspy Brytyjskie.

W październiku 1941 r. obejmuje dowództwo Brygady Szkolnej w Szkocji, a we wrześniu 1943 r. – dowództwo Jednostek Wojska w Wielkiej Brytanii. Na tym stanowisku pozostaje do września 1945 r., awansując z dniem 1 czerwca t.r. na generała dywizji.

Twórca organizacji kombatanckich

Zdemobilizowany, osiadł w Londynie, włączając się energicznie do działalności kombatanckiej, politycznej i społecznej na uchodźstwie. Znalazło to wyraz w wielu instytucjach i zrzeszeniach, które inicjował i organizował. Był m.in. wieloletnim prezesem Koła Generałów i Pułkowników b. Wyższych Dowódców (1948–1964), prezesem Zrzeszenia Kół Pułków Kawalerii (1953–1964), odtwórcą i dożywotnim prezesem Koła Beliniaków, jednym z założycieli Instytutu Józefa Piłsudskiego w Londynie (w latach 1963–1964 jego prezesem), członkiem Rady Naczelnej „Ligi Niepodległościowej" etc.

W konflikcie między prezydentem RP na Uchodźstwie **Augustem Zaleskim** a gen. **Władysławem Andersem** opowiedział się po stronie gen. Andersa.

Na życie początkowo (do 1956 r.) zarabiał prowadząc razem z gen. **Januszajtisem** hodowlę pieczarek. Potem imał się różnych zajęć dorywczych.

Opublikował wiele artykułów wspomnieniowych we wznowionym w Londynie „Beliniaku" (piśmie b. żołnierzy 1 Pułku Ułanów) i wznowionej w Nowym Jorku „Niepodległości".

U schyłku życia, nie mając żadnych oszczędności, zamieszkał w Polskim Domu dla Starców „Antokol" w Chislehurt pod Londynem. Tam zmarł 11 czerwca 1964 r. Pochowany został na londyńskim cmentarzu Brompton. Cztery lata później obok niego spoczęła żona Maria z d. Bukowska, działaczka niepodległościowa, deportowana w 1940 r. przez NKWD na Syberię i ocalona przez gen. Andersa.

Gen. Głuchowski odznaczony był Orderem Virtuti Militari 5 kl., Orderem Polonia Resituta 4 kl., Krzyżem Niepodległości, trzykrotnie Krzyżem Walecznych, dwukrotnie Złotym Krzyżem Zasługi i wieloma innymi odznaczeniami polskimi i zagranicznymi.

Zdzisław NICMAN

POLSKA ZBROJNA

17/6

Ś. † P.

JANUSZ GŁUCHOWSKI

GENERAŁ DYWIZJI
ŻOŁNIERZ JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO

Kawaler Orderu Wojennego Krzyża Virtuti Militari V kl. Odznaczony Krzyżem Niepodległości z Mieczami, 3-krotnie Krzyżem Walecznych, Orderem Odrodzenia Polski III kl., Komandorią Legii Honorowej, Orderem Łaźni i wielu odznaczeniami polskimi i zagranicznymi.

Uczestnik pierwszego kawaleryjskiego patrolu Beliny, d-ca dywizjonu i zastępca d-cy 1 pułku ułanów Leg. Polskich Beliny im. J. Piłsudskiego, organizator i 1-szy dowódca 7 pułku ułanów Lubelskich im. gen. K. Sosnkowskiego, prezes Koła Pułkowego i przywódca żołnierzy Pułku zmarł w Londynie dnia 11 czerwca 1964 roku.

W Zmarłym tracimy ukochanego Dowódcę, przywódcę ideowego i strażnika tradycji pułkowej, oddanego serdecznego przyjaciela.

Cześć Jego Czcigodnej Pamięci!

Pogrążeni w wielkim żalu

ULANI LUBELSCY

9154

Gen. bryg. Janusz Głuchowski, pierwszy dowódca pułku ułanów lubelskich

17/6

Ś.† P.

JANUSZ GŁUCHOWSKI

GENERAŁ DYWIZJI

Kawaler Orderu Wojennego Krzyża Virtuti Militari V kl., urodzony 6 sierpnia 1888 roku w Bukowej ziemi Piotrkowskiej zmarł w Londynie dnia 11 czerwca 1964 roku.

Żałobna Msza św. zostanie odprawiona w kościele św. Andzeja Boboli, 1, Leysfield Rd., W.12. w piątek 19 czerwca, o godz. 11, po czym o godz. 12 pogrzeb na Old Brompton Cemetery.

RODZINA w Kraju i za granicą

9155

17/6

Ś.† P.

JANUSZ JULIAN GŁUCHOWSKI

gen. dyw.

Żołnierz Józefa Piłsudskiego. Oficer Związku Strzeleckiego w Belgii. Dowódca szwadronu ułanów Beliny. Dowódca 1 Brygady Jazdy. Dowódca 4 Dywizji Kawalerii we Lwowie. Dowódca Korpusu w Przemyślu. 1 Wiceminister Spraw Wojskowych. Przewodniczący Koła Generałów i Pułkowników b. Wyższych Dowódców.

Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari V kl. Komandor Polonii Restituta. Odznaczony Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Czterokrotnym Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi. Komandor Bryt. Orderu Łaźni i Legii Honorowej.

Zmarł 11 czerwca 1964 r. w Londynie

O czym zawiadamia

Koło Generałów i Pułkowników b. Wyższych Dowódców

9162

Ś.† P.

19/6

JANUSZ GŁUCHOWSKI

generał dywizji

Żołnierz Józefa Piłsudskiego. Oficer Związku Strzeleckiego w Belgii. Uczestnik Patrolu Siódemki. Dowódca 1 Brygady Jazdy. Dowódca 4 Dywizji Kawalerii we Lwowie. Dowódca Korpusu w Przemyślu. I Wiceminister Spraw Wojskowych. Prezes Instytutu Józefa Piłsudskiego w Londynie.

Zmarł 11 czerwca 1964 r. w Londynie.

O czym zawiadamia z głębokim żalem

KOŁO 1 DYWIZJI PIECHOTY LEGIONÓW

9176

18/6

Ś.† P.

Gen. Janusz Julian GŁUCHOWSKI

odznaczony orderami: Virtuti Militari V kl. i Odrodzenia Polski III kl.; Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Krzyżem Walecznych 4-krotnie i złotym K.Z.; brytyjskim orderem Łaźni, francuską Legią Honorową 3 kl., orderem Korony Rum. 3 kl. z Gwiazdą i orderem łotewskim.

Założyciel i długoletni prezes Zrzeszenia Kół Pułkowych Kawalerii, zmarł 11 czerwca 1964.

Nabożeństwo żałobne w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie dnia 19 czerwca, godz. 11. Pogrzeb na cmentarzu Brompton o godz. 12.

O tej nieodżałowanej stracie zawiadamia

Zrzeszenie Kół Pułkowych Kawalerii

9166

18/6

Ś.† P.

JANUSZ GŁUCHOWSKI

generał dywizji

prezes honorowy Koła 14 Pułku Ułanów Jazłowieckich, kawaler Znaku Pułkowego tegoż pułku, zmarł 11 czerwca 1964 w Londynie.

Ułani Jazłowieccy tracą w nim długoletniego przełożonego i prawdziwego przyjaciela.

Cześć Jego pamięci.

Koło 14 Pułku
Ułanów Jazłowieckich

9165

13/6

Ś.† P.

JANUSZ JULIAN GŁUCHOWSKI

generał dywizji

Wierny żołnierz Komendanta Piłsudskiego, oficer Związku Strzeleckiego w Belgii, uczestnik patrolu „siódemki", oficer Ułanów Beliny i ostatni dowódca 1 Pułku Ułanów Leg. Pol. Kawaler Orderu „Virtuti Militari" V klasy, Komandor „Polonia Restituta", odznaczony Krzyżem Niepodległości z mieczami, 4-krotnie Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi, angielskim Companion of the Bath, Komandor Legii Honorowej Francuskiej i wielu innymi. Prezes Koła „Beliniaków" w Kraju i na obczyźnie — zmarł 11 czerwca 1964.

Nabożeństwo żałobne w piątek dn. 19 czerwca o godzinie 11 w kościele św. Andrzeja Boboli, po czym pogrzeb o godz. 12 na cmentarzu Brompton.

Koło 1 Pułku Ułanów Beliny Leg. Pol.
im. Józefa Piłsudskiego

9169

POGRZEB gen. J. Głuchowskiego

20.6.64.

W piątek 19 b.m. w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie ks. infułat Michalski w asyście ks. mgr. Sołowieja odprawił mszę św. żałobną za spokój duszy gen. Janusza Głuchowskiego.

Po egzekwiach trumnę, spowitą sztandarem w barwach narodowych, wynieśli żołnierze 7 Pułku Ułanów Lubelskich, którego zmarły generał był twórcą i pierwszym dowódcą.

Tłum przyjaciół, dawnych podkomendnych i towarzyszów broni odprowadził Zmarłego na miejsce wiecznego spoczynku na Brompton Cemetery.

Nad otwartą mogiłą pierwszy przemówił gen. Anders, składając hołd pamięci i wielkim zasługom Zmarłego.

Następnie przemówili: gen. St. Skwarczyński w imieniu Instytutu J. Piłsudskiego, gen. Kmicic-Skrzyński, ostatni z żyjących uczestników sławnego patrolu kawaleryjskiego Beliny — w imieniu najdawniejszych kolegów i towarzyszów broni, oraz dr Witold Czerwiński — w imieniu Koła 7 Pułku Ułanów.

19/6

Ś.† P.

JANUSZ JULIAN GŁUCHOWSKI

generał dywizji

Wierny żołnierz Komendanta Piłsudskiego, oficer Związku Strzeleckiego w Belgii, uczestnik patrolu „siódemki", oficer Ułanów Beliny i ostatni dowódca 1 Pułku Ułanów Leg. Pol. Kawaler Orderu „Virtuti Militari" V klasy, Komandor „Polonia Restituta", odznaczony Krzyżem Niepodległości z mieczami, 4-krotnie Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi, angielskim Companion of the Bath, Komandor Legii Honorowej Francuskiej i wielu innymi. Prezes Koła „Beliniaków" w Kraju i na obczyźnie — zmarł 11 czerwca 1964.

Nabożeństwo żałobne w piątek dn. 19 czerwca o godzinie 11 w kościele św. Andrzeja Boboli, po czym pogrzeb o godz. 12 na cmentarzu Brompton.

Koło 1 Pułku Ułanów Beliny Leg. Pol.
im. Józefa Piłsudskiego

9169

POGRZEB gen. J. Głuchowskiego

30.6.64.

W piątek 19 b.m. w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie ks. infułat Michalski w asyście ks. mgr. Sołowieja odprawił mszę św. żałobną za spokój duszy gen. Janusza Głuchowskiego.

Po egzekwiach trumnę, spowitą sztandarem w barwach narodowych, wynieśli żołnierze 7 Pułku Ułanów Lubelskich, którego zmarły generał był twórcą i pierwszym dowódcą.

Tłum przyjaciół, dawnych podkomendnych i towarzyszów broni odprowadził Zmarłego na miejsce wiecznego spoczynku na Brompton Cemetery.

Nad otwartą mogiłą pierwszy przemówił gen. Anders, składając hołd pamięci i wielkim zasługom Zmarłego.

Następnie przemówili: gen. St. Skwarczyński w imieniu Instytutu J. Piłsudskiego, gen. Kmicic-Skrzyński, ostatni z żyjących uczestników sławnego patrolu kawaleryjskiego Beliny — w imieniu najdawniejszych kolegów i towarzyszów broni, oraz dr Witold Czerwiński — w imieniu Koła 7 Pułku Ułanów.